

Maar jawel. „Impossibile,” zei me de koster, „vandaag ten minste, want ik heb het te druk voor het feest voor morgen. Kom Vrijdag maar terug, dan zal ik de kapel ontsluiten.”

Daar stond ik dus en mijn morgen was bedorven. Ik ging wat zitten naast een der leelijke zuilen, die de oude kolommen vervingen, om de menschen te zien binnenkomen en uitgaan, even een schietgebedje brengend aan den een of anderen heilige.

Toen teekende ik maar, bij gebrek aan beter en bijna van zelf, dat kijkje tegen de gesloten kapel van den vermoorden kardinaal Ancheres, waar de vrouwen voor neerknielden en baden.

Vrijdagmorgen was ik natuurlijk present en moest ik zoowaar weer het „impossibile” hooren, omdat nu de kleine kapel moest worden schoongemaakt. Dat vond ik wat bar en ik begon op mijn manier te mopperen en verzilverde dat gebrom te gelijker tijd.

Open ging nu het ijzeren hekje aan den zij-ingang, waar dat graf van kardinaal Cetti te zien is, en spoedig zat ik op mijn kruike op den nat gedweilden vloer, stijf tegen het voetstuk van de kolom van zeldzaam bloedjasper, waaraan Jezus heet gebonden en gegeeseld te zijn geweest.

Van de heiligheid van die kolom, door Giovanni Colonna van de Sarracenen verkregen, werd ik degelijk overtuigd door het verontwaardigde gezicht van mijn dweilenden koster, toen ik, onschuldig weg, mijn teekenkrijtjes daarnaast op het voetstuk had gelegd. Er af moesten ze, spoedig er af! Zoo kwamen zij terecht op den natten vloer en werden zij gaandeweg vochtig en onhandelbaar.

Ja, een opperheilig plekje is het. Kapelletjes aan den heiligen Zeno gewijd. Paus Pascal zag toch hier binnen den geest van zijn neef door een engel ten hemel gedragen, toen hij een mis bediende voor zijns neefs zielerust en naar binnen keek door het getraliede raampje, dat wat licht werpt op mijn teekening.

Voor datzelfde raampje verscheen zoo nu en dan een geloovige vrouw, die gebeden prevelde en de lippen drukte op het marmeren kozijn, terwijl ik het mozaïek van de vier heilige vrouwen zat te kleuren, van wie

de linksche, de moeder van Paus Pascal I, een vierkant aureool om het hoofd heeft, als teeken dat zij reeds tijdens haar leven heilig werd verklaard. Nu die vier heilige vrouwen met zulke groote oogen en zulke starre trekken me zitten aan te kijken, moet me een bekentenis van het hart, die ik anders wellicht verzwegen zou hebben. Ik heb er op gebluft, dat ik in Rome steeds trouw na-teekende wat ik zag. Dat deed ik ook met de donkere granieten kolommen, die het gewelf van het grieksch kruis-vormig kapelletje dragen en met de marmeren platen tegen de wanden, het borstbeeld van de maagd Maria in de open nis tegenover mij, zoowel als met de ruwe mozaïek-versiering daaromheen.

Zoo schetste ik ook de schijf van porfier, waaronder 40 martelaren begraven liggen, midden in de hooftruimte, vóór het altaar in de nis ter rechterzijde. Zoo deed ik ook met den breeden dubbelen rand van driehoekige, wit en zwart marmeren steenen, die daaromheen zijn gelegd. Ja, ik ging tot het uiterste en volgde trouw de gekleurde steentjes, die in een vierkant, in schaakbord vorm, deze cirkels omsluiten. Maar toen werd mij die nieuwerwetsche vloer zoo afschuwelijk leelijk en bedierf mijn teekening op even hinderlijke wijze als hij het in werkelijkheid het mystieke kluisje doet, dat ik mijn gome-lastiek nam en den blokjes-rommel wegveegde en er een graf-zerk voor den neef fantaseerde, die mijns inziens beter paste bij het geheel.

Zie zoo, die bekentenis is gedaan en nu kan ik, zonder de gemoedsbezwaren van een falsaris te ondervinden, rustig terugdenken aan dit „Orto di Paradiso,” dit laaggewelfde, donkere voorportaal, waaruit die neef opsteeg naar het paradijs.

Het was een smoorheete dag, waarop ik, met een boterham in mijn zak en mijn teekenboek onder mijn arm naar de villa Borghese stapte, om daar den ganschen dag te blijven rondwalen en schetsen. Onder de groote parasol-dennen, die daar staan, alsof ieder voor zich, zonder hulp van menschen, het beste plekje had uitgekozen, gezellig dicht bijeen en toch ver genoeg van elkaar om